

virkende Partiers Side, og man vil vel ikke mene, at den Omstændighed, at man under dette Intermezzo ikke havde parlamentarisk Regering i den Forstand, at Folketingets Flertal ogsaa var Flertal i Ministeriet, skulde medføre nogen Fare for Fremtidens Parlamentarisme. Det kan jeg ikke tænke mig. Saa snart vi kom ind i normale Tilstande, naar dette Ministerium havde endt sin Gerning og man gennem Valg havde faaet at vide, hvorledes Stillingen laa i Landet, vilde vor forholdsviis unge Parlamentarisme — det er der ingen, der nærer den fjerneste Tvivl om — være traadt ind igen, fuldkommen i Overensstemmelse med, hvad man maatte ønske. Og hvad den anden Begrundelse angaar, at det var nødvendigt, at Ministeriumspartierne havde Flertal ogsaa i det nye Ministerium, for at Ind- og Udlandet kunde se, at der ikke var sket nogen Ændring i Kursen med Hensyn til Landets Neutralitet, vil jeg sige, at denne Begrundelse er i høj Grad dadelværdig, den vil give Indtrykket af udadtil og indadtil, at kun de Partier, som har støttet Regeringen hidtil, var sikre i Henseende til Danmarks Neutralitet, at man maatte forudsætte, at andre Partier ikke havde den samme Opfattelse af Nødvendigheden af at opretholde Landets Neutralitet, som de to Partier havde. Jeg vil sige her, at de to Regeringspartier og den høje Regering har ikke den fjerneste Ret til for sit Vedkommende at tage Patent paa at føre Neutralitetspolitik her i Landet. Der er ikke det mindste, der ligger til Grund for en saadan Opfattelse. Der foreligger ikke fra nogen af de andre Rigsdagspartiers, jeg ved ikke en Gang, at der foreligger noget fra noget enkelt Medlem af disse Partier, der kunde tyde paa, at man ikke overalt i Landet og i alle Partier var lige optaget af den Tanke, at Danmarks Neutralitet ubetinget burde fastholdes, og vil man sige, at det dog kunde tænkes, at man i Udlandet, hvis der skete et Ministerskifte her, kunde blive mistænksom og mene, at nu var vi ved at indføre en anden Kurs, saa vil jeg sige, at saadan kunde man maaske tænke sig, at Udlandet vilde sige, hvis der var Tale om, at det nuværende Ministerium var blevet styrtet, og at der var kommet andre, hvis neutrale Sindelag var tvivlsomt, til Magten. Men saadan er Forholdet aldeles ikke. Overfor et Ministerium, sammensat af alle Partier, der paa Forhaand erklærer, at det fuldstændig vil følge den hidtil fulgte Kurs med Hensyn til Dan-

marks Neutralitet, kunde ingen Misforstaaelse finde Sted i Udlandet.

Imidlertid blev Kravet om, at de to samvirkende Partier skulde have Flertallet, fastholdt med stigende Styrke, og i det sidste Udvalgs møde — det, hvori Forhandlingerne endelig sprængtes — blev det, at Regeringspartierne fik Flertal i det nye Ministerium, Gang paa Gang fremhævet som en ufravigelig Fordring. For om muligt at komme til en Forstaaelse højede man sig da fra anden Side saa vidt, at man sagde: „Nu vel, saa tager vi 3 Ministre fra hvert Parti, og saa beder vi Hans Majestæt Kongen om — ganske frit — at udnævne en Konseilspræsident.“ Naar jeg siger „ganske frit“, skal jeg dog sige, at der tilføjedes det Ønske, at det ikke maatte være en Mand, der havde været stærkt fremme under de sidste Tidens skarpe politiske Strid, og der blev eksempelvis nævnt et Par Mænd. Men heller ikke det blev godkendt, skønt det jo er givet, at dersom den høje Regering, dersom Konseilspræsidenten kunde have faaet Hans Majestæt Kongen til at indse Nødvendigheden af, at de to samvirkende Partier fremdeles var Flertal, kunde de ogsaa være blevet det efter dette Forslag. Der var ikke det mindste i Vejen for, at Hans Majestæt Kongen saa kunde have udnævnt en Minister, der tilhørte deres Parti. Men naar man ikke er gaaet med dertil fra Regeringens Side, kan jeg som Grund kun tænke mig, at man har tvivlet om, at man kunde faa Hans Majestæt Kongen til at indse Nødvendigheden deraf. Nu læser jeg bag efter i Regeringsbladet, at det er ganske urigtigt, at man fra den Side har afslaaet at acceptere nuværende Handelsminister Hage som Konseilspræsident. Nej, det har man ikke gjort. Man har været villig til at forhandle om dette, at Hage blev Konseilspræsident. Hvis det er rigtigt, saa er det for mig et yderligere Vidnesbyrd om, at man paa dette Tidspunkt ikke ønskede nogen Overenskomst. Thi vilde man være gaaet ind paa i Fællesskab at anmode Hans Majestæt Kongen om at udnævne Hage til Konseilspræsident, kunde man have gjort det. Det kom ikke bag paa de Herrer. De havde hørt Navnet nævne allerede Dagen før, og havde de kunnet og villet gaa ind derpaa, havde vi været over dette vanskelige Punkt, og saa havde dette ene Stridspunkt været ude af Verden.

Det andet Stridspunkt angik Spørgsmaalet om, hvorvidt det nye Ministerium kunde stilles frit i Spørgsmaalet om de vestindiske Øer. Fra Regeringens Side